

Oponentský posudek na magisterskou práci *Smuteční obraz ve druhé polovině 20. století* (Bc. Erika Šafránková Šídová)

Z formálního hlediska se magisterská práce *Smuteční obraz ve druhé polovině 20. století* dělí do 11 kapitol, přičemž součástí magisterské práce jsou úvod, závěr a bibliografie. Magisterská práce tak splňuje potřebné formální náležitosti, je potřeba ocenit jednotný úzus při citacích v poznámkách i v bibliografickém soupisu. Nadbytečné mi pouze připadá samostatné uvedení časopiseckých studií; za chybné pak považuji zařazení soupisu orálních pramenů do bibliografie, tento soupis měl být uveden samostatně.

V úvodu své práce si autorka vytkla cíl provést analýzu a komparaci pohřebního ritu, přičemž hodlala identifikovat změny a přístup ke smrti od druhé poloviny dvacátého století do dnešních dnů. Není sporu o tom, že autorka tento cíl bezezbytku splnila. Oponent je přesvědčen, že hodnocená magisterská práce představuje velmi vydařené dílo, a to včetně vyzrálé stylistiky. Oceňuji, že autorka přistoupila k dané problematice se snahou vyrovnat se s daným tématem v širokých historických a teoretických souvislostech. Nepochybuji o tom, že právě tyto její široké znalosti pozitivně ovlivnily nejen její znalostní bázi před vedením rozhovorů, ale současně autorce pravděpodobně napomohly v přístupech k narátorům, a to včetně příslušné empatie důležité u takto citlivého a nanejvýš intimního tématu. Kladně hodnotím také skutečnost, že autorka promyšleně a systematicky příslušný jev analyzovala ve snaze dobrat se toho, „jak to vlastně bylo“. Realizované rozhovory tak nejsou pro ni cílem, ale důležitým pramenem (a tedy prostředkem) sloužícím k prohloubení poznání daného výzkumného tématu. Navíc autorka dokázala rozhovory velmi zručně použít ve výsledné interpretaci.

Vzhledem k promyšlené struktuře celé práce je poněkud zarážející druhá kapitola (*Přístup k smrti a pohřbívání na území českých zemí*). Autorka totiž v této kapitole nekoncepčně vedle sebe klade interpretaci politického vývoje v Československu společně s interpretací vlastní problematiky. Snaha o koncentrovanou interpretaci politického vývoje (která by byla složitá i pro zkušeného historika) ji vede mnohdy k velmi paušálním tvrzením, které navíc v konfrontaci s vlastní problematikou působí nepatřičně, někdy dokonce úsměvně (např. když interpretace normalizačního období je vystředána popisem technických inovací krematorií).

Bez ohledu na tuto skutečnost pokládám hodnocenou práci za velmi vydařenou (jak jsem již uvedl) a hodnotím je stupněm v ý b o r n ě.

Olomouc 27. 9. 2012

PhDr. Pavel Urbášek